

- wezwania do przedstawienia dokumentów lub środków dowodowych dotyczących sprawy;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw podstawowych.

- W ramach tego zarzutu skarżący podnosi naruszenie prawa własności i naruszenie prawa do swobody przedsiębiorczości. Ponadto, utrzymuje, że nałożone środki są nieproporcjonalne.

2. Zarzut drugi dotyczący nadużycia władzy.

- W tym względzie skarżący podnosi w szczególności, że Rada dopuściła się nadużycia władzy, ponieważ przyjmując środki ograniczające względem skarżącego, realizowała inne cele niż cele w postaci wzmocnienia i wsparcia państwa prawa, jak również poszanowania praw człowieka na Ukrainie.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji

- W ramach tego zarzutu skarżący utrzymuje w szczególności naruszenie prawa do bezstronnego traktowania, naruszenie prawa do sprawiedliwego traktowania oraz naruszenie prawa do poważnego zbadania faktów.

4. Czwarty zarzut dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2016 r. – Klassisk investment/EUIPO (CLASSIC FINE FOODS)

(Sprawa T-194/16)

(2016/C 222/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Klassisk investment Ltd (Hongkong, Chińska Republika Ludowa) (przedstawiciele: adwokaci J. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego zawierającego elementy słowne „CLASSIC FINE FOODS” – międzynarodowa rejestracja nr 1 222 164

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie R 1970/2015-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2016 r.– Banca Tercas/Komisja**(Sprawa T-196/16)**

(2016/C 222/40)

*Język postępowania: włoski***Strony**

Strona skarżąca: Tercas-Cassa di risparmio della provincia di Teramo SpA (Banca Tercas SpA) (Teramo, Włochy) (przedstawiciele: A. Santa Maria, M. Crisostomo, E. Gambaro, F. Mazzocchi, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2015) 9526 finale z dnia 23 grudnia 2015 r., doręczonej skarżącej w dniu 22 lutego 2016 r. dotyczącej pomocy państwa SA39451 (2015/C) (ex 2015/NN) przyznanej przez Włochy na rzecz Banca Tercas (Cassa di risparmio della Provincia di Teramo S.p.A.);
- tytułem żądania ewentualnego, ze względów wskazanych w zarzucie siódmym, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 przytoczonej wyżej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja będąca przedmiotem niniejszej skargi jest również przedmiotem skargi w sprawie Włochy/Komisja, T-98/16.

W uzasadnieniu swych żądań skarżąca podnosi 7 zarzutów.

1. W ramach zarzutu pierwszego Banca Tercas (zwana dalej „skarżąca” lub „Tercas”) powołuje się na naruszenie i błędne stosowanie przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE oraz art. 296 TFUE, wynikające z faktu braku lub niewystarczającego uzasadnienia tego czy zostały spełnione konieczne wymogi dotyczące „zasobów państwa” i „możliwości przypisania państwu [danego środka]”, w zakresie w jakim Komisja przedkłada analizę kryterium zasobów państwa nad kryterium możliwości przypisania [danego środka] państwu i nie bada w sposób niezależny czy został spełniony wymóg odnoszący się do zasobów państwa, będący jednym z kryteriów ustalenia istnienia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
2. W ramach zarzutu drugiego skarżąca powołuje się na naruszenie i błędne stosowanie przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie w jakim Komisja błędnie stwierdziła, że Fondo di Garanzia di Tutela dei Depositi (Fundusz gwarancji i ochrony depozytów bankowych, zwany dalej „funduszem” lub „FITD”) korzystał z zasobów państwa. Zdaniem skarżącej Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ zasoby FITD nie mogą, zgodnie z kryteriami oceny ustalonymi w orzecznictwie Trybunału, być oceniane jako podlegające kontroli publicznej lub pozostające do dyspozycji państwa włoskiego. Włoski ustawodawca pozostawił całkowicie kwestie przedmiotu, zakresu oraz szczegółowych sposobów interwencji będących alternatywą wobec zwrotu depozytów regulacji w ramach wolności umów zawieranych przez systemy gwarancyjne. Środki alternatywne wobec przewidzianych w art. 29 statutu funduszu, mogły być wykorzystane przez fundusz wówczas gdy można było spodziewać się mniejszego kosztu niż koszt wynikający z interwencji na wypadek likwidacji danego podmiotu i opowiadały zasadniczo interesom prywatnym zrzeczonych banków, nie mogąc być przekazane na wykonywanie mandatu publicznego.